

„Kaj vejo ti lenuharji o vrednosti časa!“
 „Pa vendar. Morda kdo že dolgo, predolgo čaka?“
 „Tem bolje! Drugič vsaj premisli, predno nas pride spet nadlegovat s svojimi čenčami!“
 „V kakih zadevah pa prihajajo največ?“
 „Pritožujejo se, da ne dobivajo državnih podpor za može in sinove, ki so pri vojakih.“
 „Kako je to mogoče?“
 „I, vaški načelnik in orožniki...“
 „Že vem!“
 „Seveda. Ti lenuharski kmetje so strašno pogoltni. Nikomur ne privoščijo drobtinice. Potem se pa pritožujejo.“
 Spotoma je tovariš vzdihnil:
 „Prave ruske razmere!“
 „V Galiciji sem videl še hujše stvari. Pa tudi tu doli me nič več ne preseneti.“

(Dalje prihodnjič)

FRANJO ROŠ:

ŽIVLJENJE.

Naša telesa posoda so večni sili,
 ki je nalila svoj živi ogenj v nas
 in si je sama dala visoki ukaz:
 sebi goreti, živeti ob lastni sili.

V večnost rodi in ruši svoja dela,
 dobe naše. Rodi in ruši nas,
 ki smo ji samo mimogrede izraz,
 in je v nas svoj zastrti obraz zajela.

V sanjah in slutnjah spočeli smo gladno hotenje,
 hočemo ciljev, iščemo poti pot,
 dvigamo se in klonemo sredi zablod.
 Preko nas gre večnih svobod življenje.

Kaj ste rekli?

Franda, 23/6

